

РЕШЕНИЕ

№ 1500

гр. София, 10.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 03.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9172** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, ал. 1 във връзка с глава X. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и във връзка с чл. 144, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на В. П. В. от [населено място], с адрес на кореспонденция [населено място], ж.к. Надежда 2 [жилищен адрес], ап.18 срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № 131462/23.05.2013г., издаден от инспектор по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с решение № 1386/09.08.2013 на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (ОДОП) [населено място] при Централно управление на НАП. С А. № 131462/23.05.2013г. не се признава намалението на данъчната основа за облагане доходите на жалбоподателя за 2012г. с платените от него лихвени плащания по отпуснат банков кредит, представляващи надвнесен данък в размер на 510 лв. В жалбата се релевират възражения относно констатациите в А. за наличие на обстоятелства и факти, които дават основание за признаване на данъчно облекчение за млади семейства по реда на чл. 22а от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). Жалбоподателят счита, че неправилно в А. се тълкува характера на притежаваните от съпругата му недвижими имоти, придобити първоначално чрез прехвърляне правото на собственост върху недвижим имот срещу задължения за гледане и издръжка, в последствие част от имота е придобита и по наследство и през 2012г. прехвърлена на бащата на съпругата. Моли А. да бъде отменен в частта, в която на основание чл. 22а от ЗДДФЛ е отказано възстановяване на данък общ доход в размер на 510 лв.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - Директор на дирекция "ОДОП" при ТД на НАП [населено място], чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че А. е правилен и законосъобразен, поради което следва да бъде потвърден. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Жалбата е подадена пред надлежен съд в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК; отговаря на изискванията по чл. 149 във връзка с чл. 145 от ДОПК; налице е правен интерес от обжалването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Издаден е А. № 131462/23.05.2013г. от инспектор по приходите при ТД на НАП -С., който е компетентен орган по чл. 119, ал. 2 от ДОПК съгласно Резолюция за извършване на проверка № 131462/10.05.2013г. по прихващане или възстановяване (лист 36). Атакуваният А. е връчен на жалбоподателя на 06.06.2013г. Същият е обжалван в законоустановения срок пред Директора на Дирекция "ОДОП" [населено място]. Изложените в жалбата мотиви са подробно разгледани от решаващия орган, който намира същата за неоснователна и потвърждава А. № 131462/23.05.2013г. с решение № 1386/09.08.2013г.

Спорът между страните в настоящото производство е относно приложението на хипотезата на чл. 22а, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ, която съгласно мотивите на органа по приходите, изложени в А. № 131462/23.05.2013г. и решение № 1386/09.08.2013г. на директора на дирекция "ОДОП" е неприложима, а съгласно становището на жалбоподателката е пряко приложима, поради което може да ползва данъчно облекчение за младо семейство, като приспадне от сумата на годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ направените през годината лихвени плащания върху първите 100000лв. по ипотечен кредит за закупуване на жилище, като са налице законоустановените условия.

След като се запозна с материалите по делото, съдът установи следната фактическа обстановка.

Жалбоподателят е подала годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012г. с вх. № 224391300519634/30.04.2013г., в която е деклариран надвнесен данък върху доходите. Във връзка със същата е извършена проверка от органите по приходи на ТД на НАП С., при която е установено, че са декларирани доходи от трудови правоотношения общо в размер на 9 011, 78 лв. Удържани са задължителни осигурителни вноски за сметка на лицето в размер на 1 175, 36 лв. и е формирана данъчна основа по чл.25 , ал.1 ЗДДФЛ - 7 836, 40лв. и удържан авансов данък 783, 64 лв. В декларацията е посочен общ размер на данъчните облекчения, с който се намалява на основание чл. 22а от ЗДДФЛ сумата от годишната данъчна основа в размер на 5 101, 71 лв. по направените през годината лихвени плащания върху първите 100 000 лева по ипотечен кредит отпуснат от [фирма] . Видно от удостоверение изх.№ 1759 от 30.04.2013г. , жалбоподателят е сключил договор за ипотечен кредит № HL26183 от 2007г. с [фирма]. ОВидно от справка от Службата по вписвания - С. , жалбоподателят и съпругата му са обезпечили цитирания по-горе ипотечен кредит с договорна ипотека върху жилищен имот - апартамент, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. От представените по делото доказателства е установено, че В. П. В. и Н. А. Г. имат сключен граждански брак

на 06.05.2007г. (лист 7). От справка за лице издадена от Служба по вписванията - [населено място] за периода 10.01.1992г. до 10.05.2013г. е видно, че съпругата на жалбоподателя на 09.08.2012г. е прехвърлила чрез дарение недвижим имот, находящ се в [населено място]. Видно от представените по делото нот. акт от 02.01.1996г. (лист 5) и нот. акт № 72/09.08.2012г., Н. А. през периода 1996-2012г. е била собственик на апартамент, находящ се в [населено място], обл. М., [улица].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Съгласно чл. 22а, ал. 1 от ЗДДФЛ, местните физически лица могат да ползват данъчно облекчение за млади семейства, като приспадат от сумата от годишните данъчни основи по чл. 17 направените през годината лихвени плащания по ипотечен кредит за закупуване на жилище, когато едновременно са налице следните условия: 1. договорът за ипотечния кредит е сключен от данъчно задълженото лице и/или от съпруг/а, с който/която имат сключен граждански брак; 2. данъчно задълженото лице и/или съпругът/ата не са навършили 35-годишна възраст към датата на сключване на договора за ипотечен кредит; 3. ипотекираното жилище е единствено жилище за семейството през данъчната година. Спорът между страните по делото е дали ипотекираното жилище е единствено жилище за семейството през данъчната година.

При пълно установена фактическа обстановка следва да се отговори на въпроса закупеното и ипотекирано жилище в режим на СИО към момента на придобиването му респ. данъчната година, през която се претендира данъчното облекчение, следва ли да се счита за единствено жилище за семейството формирано от жалбоподателя и неговата съпруга, или не следва. Съобразява се, че страните нямат друго общо жилище - в съсобственост или в режим на СИО, но съпругата на жалбоподателя е притежавала друго жилище. Приложимата разпоредба - чл. 22а, ал. 1, т. 3 ЗДДФЛ гласи, че условието е "ипотекираното жилище е единствено жилище за семейството през данъчната година". Следва да се тълкува волята на законодателя по отношение въведения критерий "единствено жилище за семейството". Явно не е налице съответствие с понятието "семеино жилище" по смисъла на СК в сила от 01.10.2009 г. - § 1 ДР СК и по смисъла на чл. 23 и чл. 107 СК отм., действащ към момента на придобиване на процесното жилище. Според СК понятието "семеино жилище" се използва за жилището, което е обитавано и от двамата съпрузи и децата им, без значение чия е собствеността. Тъй като семейството обитава съвместно само едно жилище или преобладаващо само едно жилище, то явно семейното жилище по смисъла на СК се явява единствено такова, в който смисъл е и константната съдебната практика по бракоразводни дела. В този смисъл настоящият съд приема, че в разпоредбата на чл. 22а, ал. 1, т. 3 ЗДДФЛ законодателят не е вложил смисъла на "семеино жилище" по СК. Това означава, че критерий при определяне на понятието "единствено за семейството жилище" е не ползването, а собствеността.

Оттук следва да се отговори и на въпроса дали семейството следва да няма друга собственост, т. е. членовете му да не притежават друго общо жилище или идеални части от такова, или всеки от членовете на семейството не следва да притежава друго жилище или идеални части от такова. Според настоящия състав отговорът и на двата въпроса е еднозначен. За ползване на данъчното облекчение не би следвало нито кой да е от съпрузите и ненавършилите им пълнолетие деца да притежават собственост или идеални части на собственост върху друго жилище, нито те съвместно в режим на СИО или съсобственост да притежават такова. В процесния случай съпругата на жалбоподателя през за периода 1996 - 2012 г. е притежавала собственост върху друг

недвижим имот, за който не се спори , че е жилище, видно и от представените нотариални актове т. е. изводът на настоящата инстанция е, че не е налице една от предпоставките за ползване на данъчно облекчение, а именно жилището, което е ипотекирано и за което се дължи заплащане на вноски по кредит, вкл. лихви, да е единствено за семейството, поради което не следва да се ползва данъчното облекчение.

Мотивиран от изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена, а оспореният А. трябва да се остави в сила.

Предвид изхода от обжалването и на основание чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за процесуалното представителство в размер на 100 лв.

Водим от горното, на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 7 състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. В. от [населено място], с адрес на кореспонденция [населено място], ж.к. Надежда 2 [жилищен адрес] , ап.18 срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № 131462/23.05.2013г., издаден от инспектор по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с решение № 1386/09.08.2013 на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (ОДОП) [населено място] при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА В. П. В. от [населено място], с адрес на кореспонденция [населено място], ж.к. Надежда 2 [жилищен адрес] , ап.18 да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (ОДОП) [населено място] при Централно управление на НАП парична сума от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния Административен Съд в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението за постановяването му.

Преписи.

СЪДИЯ: